

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **INVEST IN REAL, s.r.o.**, IČ: 27201031, se sídlem Na Poříčí 1041/12, Praha 1, zast. JUDr. Ivanou Kožíškovou, advokátkou, se sídlem Buzulucká 6, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) M. J., II) M. K., III) ČEZ Distribuce, a.s., IČ: 24729035, se sídlem Teplická 874/8, Děčín, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 3. 2014, č. j. 30 A 125/2012 – 111,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 31. 8. 2012, sp. zn. OÚPSŘ 216/2012 - 328 - rozh., žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Harrachov (dále jen „stavební úřad“) ze dne 16. 4. 2012, č. j. Výst.604/2006 - R. Tímto rozhodnutím stavební úřad zamítl návrh žalobkyně na vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „Administrativní budova - školící středisko Kamenice“ na pozemku p. č. 1030/101 v katastrálním území Harrachov, včetně napojení stavby na inženýrské sítě (dále jen „řízení o návrhu na vydání územního rozhodnutí“).

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný popsal procesní historii řízení o návrhu na vydání územního rozhodnutí, přičemž uvedl, že v téže věci již dvakrát vedl řízení o odvoláních proti rozhodnutí stavebního úřadu, která podali vlastníci sousedních pozemků. Rozhodnutím ze dne 25. 3. 2008, č. j. OÚPSŘ 45/2008, zrušil první napadené rozhodnutí a věc

vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení, jelikož se neztotožnil s názorem stavebního úřadu, podle nějž lze návrhu na vydání územního rozhodnutí vyhovět, neboť územním plánem se vymezuje funkční využití plochy pouze v obecné rovině, nikoliv pro konkrétní stavbu nebo konkrétního investora, a proto určení plochy výhradně pro potřebu výstavby provozní budovy Správy Krkonošského národního parku (dále jen „KRNAP“) nelze považovat za závazné. Žalovaný naopak konstatoval, že určení plochy výhradně pro výstavbu budovy Správou KRNAP v územním plánu sídelního útvaru Harrachov je plně závazné. Rozhodnutím ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. OÚPSŘ 336/2008 - 328 - rozh., žalovaný zrušil nové rozhodnutí stavebního úřadu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť stavební úřad nerespektoval jeho závazný právní názor.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedl, že stavební úřad po provedení dalšího řízení postupoval zcela správně, když vydal rozhodnutí o zamítnutí návrhu žalobkyně na vydání územního rozhodnutí. Žalovaný upozornil na skutečnost, že podle obecně závazné vyhlášky Města Harrachova č. 6 ze dne 22. 9. 1999, o závazných částech změn č. 3a, 3b, 3c, 5b územního plánu sídelního útvaru Harrachov (dále jen „obecně závazná vyhláška města Harrachov“), je předmětná plocha určena výhradně pro stavbu provozní budovy Správy KRNAP, což vylučuje jakoukoliv jinou stavbu. Toto ustanovení se do územního plánu sídelního útvaru Harrachov dostalo na základě návrhu Správy KRNAP; předmětné území původně vůbec nebylo určeno k zastavění. Žalovaný dále upozornil, že metodika zpracování územně plánovacích dokumentací před rokem 1998 byla v daleko jiné poloze než za současné platné právní úpravy, čemuž odpovídá také funkční určení předmětné plochy.

Žalovaný dodal, že navrhovaný záměr, kromě rozporu se stanovenou funkčností plochy, odporuje také požadavku územního plánu, podle kterého lze na předmětné ploše vystavět budovu nejvýše o dvou nadzemních podlažích s využitým podkrovím. Na závěr žalovaný konstatoval, že předmětnou stavbu by bylo možné v dané lokalitě umístit pouze tehdy, pokud by zastupitelstvo města Harrachov schválilo příslušnou změnu územního plánu, což ovšem bylo zastupitelstvem v průběhu řízení o návrhu na vydání územního rozhodnutí zamítnuto.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 19. 3. 2014, č. j. 30 A 125/2012 - 111, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. V odůvodnění soud konstatoval, že mezi účastníky řízení nebylo sporu o skutkovém stavu věci, ale o právní otázce, zda je individualizované stanovení funkčního využití lokality v souladu se zákonem č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění platném ke dni 31. 12. 2006 (dále jen „stavební zákon z roku 1976“). Poukázal na skutečnost, že předmětem soudního řízení nebyla otázka zákonnosti územního plánu sídelního útvaru Harrachov, coby opatření obecné povahy, nýbrž zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí návrhu na vydání územního rozhodnutí. Vzhledem k věcné provázanosti obou záležitostí se však krajský soud vyjádřil i k problematice územního plánování. Územní plán vyjadřuje nezadatelné právo obce koncipovat využití svého území a jakékoliv vměšování státu do této činnosti by mělo být výjimečné. Toto tvrzení krajský soud dokládá nálezem Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, z nějž také rozsáhle cituje a uzavírá, že je plně v kompetenci zastupitelstva obce, aby v rámci územního plánu vymezilo funkční využitelnost pozemků patřících do území obce.

Krajský soud konstatoval, že mezi čl. 3 obecně závazné vyhlášky města Harrachov a § 10 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 neshledal žalobkyni tvrzený rozpor. Přisvědčil žalobkyni, že míra konkretizace využití předmětné plochy není obvyklá, nicméně stavební zákon z roku 1976 takovouto regulaci nezakazoval. Konkretizace využití předmětné plochy byla do územního plánu sídelního útvaru Harrachov začleněna na základě žádosti Správy KRNAP pro účely výstavby provozní budovy. Bez tohoto doplnění územního plánu by předmětná plocha nebyla vůbec určena k zastavění. Krajský soud z této skutečnosti dovodil, že zastupitelstvo města

pokračování

Harrachova vyjádřilo jasnou vůli, že pokud má být daná lokalita zastavěna, pak pouze objektem Správy KRNAP. Takové rozhodnutí je pochopitelné vzhledem k postavení a významu Správy KRNAP pro oblast Krkonošského národního parku a pro blízké okolí. Zatímco zastavění plochy provozní budovou Správy KRNAP může být pro obec otázkou jisté prestiže, tak zastavění stejné plochy kýmkoliv jiným může být pro obec zcela nepřijatelné.

Krajský soud dále odmítl názor žalobkyně, podpořený stanoviskem České komory architektů ze dne 12. 5. 2008, podle nichž představuje konkretizace funkčního určení plochy podle čl. 3 obecně závazné vyhlášky města Harrachov pouhý doplňující text bez normativní povahy. Krajský soud k této námitce uvedl, že je nepřípustné, aby si adresáti územního plánu vybírali, které části obecně závazné vyhlášky obce považují za závazné a které nikoliv. Takový postup by byl podle krajského soudu v přímém rozporu s ústavním právem územně samosprávných celků na samosprávu. Krajský soud také poukázal na skutečnost, že zastupitelstvo města Harrachov odmítlo žalobkyní iniciovaný návrh na změnu územního plánu, čímž projevilo svou politickou vůli, kterou musí moc výkonná i soudní respektovat.

Krajský soud uzavřel, že správní orgány postupovaly v souladu s § 37 stavebního zákona z roku 1976 a tímto postupem nedošlo k porušení žalobkyní citovaných ustanovení Listiny základních práv a svobod ani základních zásad činnosti správních orgánů podle § 2 až § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V ní namítla, že vydáním žalobou napadeného rozhodnutí došlo k nezákonnému omezení jejího vlastnického práva, jelikož na zastavitelném pozemku určeném aktuálně platným územním plánem města Harrachova k zastavění jí žalovaný svým rozhodnutím neumožnil umístit stavbu splňující veškeré parametry a regulativy stanovené územním plánem, stavebním zákonem i souvisejícími právními předpisy. Stěžovatelka namítla, že v důsledku této nezákonnosti došlo ke znehodnocení její investice do předmětného pozemku.

Stěžovatelka označila za nezákonné, je-li v územním plánu sídelního útvaru Harrachov uvedeno, že na ploše, jejíž součástí je také pozemek ve vlastnictví stěžovatelky, smí být vystavěna pouze provozní budova Správy KRNAP. Právní názor žalovaného, který zohledňuje tuto část územního plánu, je podle stěžovatelky v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů a s § 10 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976, který je podle stěžovatelky třeba interpretovat tak, že funkční využití jednotlivých ploch v územním plánu nelze vázat na konkrétního vlastníka pozemku. Právní názor žalovaného je podle stěžovatelky v rozporu také s odborným stanoviskem České komory architektů a s odborným stanoviskem zpracovatele nového územního plánu Harrachova, Městského úřadu v Tanvaldu. Krajský soud podle stěžovatelky nepřihlédl k těmto odborným stanoviskům, ani ke skutečnosti, že město Harrachov vydalo k záměru stěžovatelky kladné stanovisko, stavební úřad Městského úřadu v Harrachově vydal k tomuto záměru kladnou územně plánovací informaci a dvakrát vydal požadované územní rozhodnutí. Krajský soud podle stěžovatelky také nezohlednil, že předmětná stavba splňuje veškeré požadavky stanovené územním plánem a že Správa KRNAP dala prodejem pozemku najevo nezájem o realizaci vlastní stavby. Stěžovatelka zdůraznila, že krajský soud naopak přihlédl pouze k nezákonné „sekvenci aktuálně platného územního plánu“, která stanoví, že na ředmětném pozemku je možná výstavba pouze provozní budovy Správy KRNAP. Podle stěžovatelky se rozhodnutí krajského soudu dostalo do rozporu s čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 2, 3 a 4, čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 odst. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a svobod a s § 2 až § 8 správního řádu, neboť jím byl aprobován

nezákonný, svévolný a přepjatě formalistický postup žalovaného, který je v rozporu s principy spravedlnosti ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 663/06. Krajský soud měl podle stěžovatelky konstatovat, že v řízení o návrhu na vydání územního rozhodnutí byl porušen zákon takovým způsobem, že to mohlo mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí, přičemž skutkový stav, ze kterého vycházel žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu. Z těchto důvodů měl krajský soud podle názoru stěžovatelky zrušit rozhodnutí žalovaného.

Stěžovatelka dále poukázala na skutečnost, že zákonodárce zákonem č. 350/2012 Sb., novelizoval zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon z roku 2006“), který nyní v čl. II. bod 4 uvádí: „*Části územně plánovací dokumentace, které podle zákona č. 183/2006 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, nemohou být její součástí, se nepoužijí a při nejbližší aktualizaci nebo změně musí být z této dokumentace vypuštěny; toto ustanovení se nepoužije pro vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území a u regulačního plánu na dokumentaci vlivů.*“

S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 3. 2014, č. j. 30 A 125/2012 - 111, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Zúčastněné osoby se ke kasační stížnosti nevyjádřily. Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a uvedl, že správní orgány obou instancí posuzovaly předmětný záměr stavby v řízení o vydání územního rozhodnutí zejména z hlediska souladu s územním plánem. Žalovaný odmítl námitku, podle které měl krajský soud přihlídnout k tomu, že stavební úřad stěžovatelce nejprve vyhověl. Podle žalovaného je takový postup logickým důsledkem zásady dvoustupňového řízení. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že se krajský soud zabýval všemi žalobními námitkami.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti označila stěžovatelka důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „*[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. „*[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*“

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „*[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“

Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatelky, že čl. 3 obecně závazné vyhlášky města Harrachov je nezákonný, a tudíž k němu nemělo být v řízení o návrhu na vydání územního rozhodnutí vůbec přihlédnuto. Stěžovatelka uvedla, že správní orgány postupovaly přesně opačně, což bylo podle jejího názoru důvodem ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Mezi účastníky soudního ani správního řízení nebylo sporu, že předmětný čl. 3 obecně závazné vyhlášky města Harrachov obsahuje následující ustanovení:

*„Změna 5b – Lokalita č. 23
funkční využití po změně - smíšené území s převahou neobytných aktivit.
Jedná se o výstavbu nového provozního objektu Správy KRNAP.
Dané území je řešeno studií zástavby objektu.
Regulativy výstavby
Objekt bude o 2 NP s využitým podkrovím se sedlovou střechou.“*

Z územního plánu sídelního útvaru Harrachov vyplývá, že lokalita č. 23 zahrnuje také pozemek p. č. 1030/101 v katastrálním území Harrachov, který nabyla stěžovatelka za účelem výstavby „Administrativní budovy - školicího střediska Kamenice“, včetně inženýrských sítí. Mezi účastníky je však sporné, jaký právní význam lze přikládat citovanému ustanovení územního plánu, respektive, zda je toto ustanovení závazné z hlediska posouzení návrhu na vydání územního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že účelem řízení o kasační stížnosti není nahrazovat řízení o zrušení opatření obecné povahy podle § 101a a násl. s. ř. s. V posuzované věci se však nelze vyhnout otázce, jestli byl čl. 3 obecně závazné vyhlášky města Harrachov v souladu s právním stavem ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a zda bylo možné k němu přihlédnout v rámci soudního přezkumu krajským soudem. Samotné správní orgány nejsou oprávněny konstatovat nezákonnost územního plánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 106/2012 - 46, dostupný na: www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že na posuzovanou záležitost se vztahuje přechodné ustanovení § 190 odst. 3 stavebního zákona a je tedy nezbytné postupovat podle stavebního zákona z roku 1976 ve znění účinném ke dni 31. 12. 2006, neboť řízení o návrhu stěžovatelky na vydání územního rozhodnutí bylo zahájeno již 18. 12. 2006. Nejvyšší správní soud při tom posoudil, zda čl. 3 obecně závazné vyhlášky města Harrachov odporuje § 10 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976.

Podle § 10 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 „[ú]zemní plán obce stanoví urbanistickou koncepci, řeší přípustné, nepřípustné, případně podmíněné funkční využití ploch, jejich uspořádání, určuje základní regulaci území a vymezuje hranice zastavitelného území obce. V územním plánu obce se vyznačí hranice současné zastavěného území obce.“

K problematice územního plánování se již vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, ale také zdejší soud, například v rozsudku ze dne 3. 12. 2010, č. j. 7 As 76/2010 - 91 (dostupném na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud uvedl: „[S]tanovit územní plán je výlučným právem obce. Právem obce je také rozhodnout, jaké regulativy, limity, podoby daného území zvolí, zda využije i možnost stanovit podrobné regulativy v regulačním plánu, či je stanoví pouze v územním plánu. Při tvorbě územního plánu jsou pak jeho obsahové prvky definovány především zákonem stanoveným účelem územního plánu (§ 10 odst. 1 stavebního zákona) a představou budoucího uspořádání (urbanistická koncepce) obce, pro kterou se konkrétní obec v zákonem stanoveném procesu porizování územně plánovací dokumentace rozhodne. Pojem urbanistická koncepce použitý v ust. § 10 odst. 1 stavebního zákona je pojem, který není ve stavebním zákoně definován. Jedná se o pojem nikoliv právní, ale odborný z oboru architektury a stavebnictví. Jeho význam je nutno proto vykládat i s ohledem na správní praxi obcí, které urbanistickou

konceptci územním plánem stanovovaly, tedy s ohledem na relevantní jazykový úzus ve skupině adresátů, které je úprava územního plánování provedená stavebním zákonem určena. Z vyjádření krajského úřadu k žalobě pak vyplývá, že územně plánovací praxe již od 90-tých let regulaci prostorového uspořádání (podlažnost, objemnost, poměr půdorysných stran, procento zastavění pozemku) do územních plánů běžně vkládala a institut regulačního plánu byl využíván minimálně. Krajský úřad také zdůraznil, že míra podrobnosti regulativů v územních plánech je otázkou, jež je předmětem diskuse odborné veřejnosti. Zaužívaný pojem urbanistická koncepce (a později přímo v ust. § 43 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, takto definovaným v souladu se stávající praxí) tak mohl obsahovat i prostorové uspořádání, pokud to bylo, s ohledem na další obsah a zejména funkční regulativy stanovené územním plánem, logické a přiměřené sledovaným limitům budoucího využití území.“

S přihlédnutím k tomuto rozhodnutí se Nejvyšší správní soud neztotožnil s tvrzením stěžovatelky, že čl. 3 obecně závazné vyhlášky města Harrachov obsahuje nepřipustné určení funkčního využití jednotlivých ploch v územním plánu konkrétnímu vlastníkovi pozemku. Při tom lze poukázat na žalobou napadené rozhodnutí v části, kde žalovaný uvádí: „*[M]etodika zpracování územně plánovacích dokumentací před rokem 1998 byla v daleko jiné poloze, než za současně platné právní úpravy*“. Již tato skutečnost svědčí o širším výkladu pojmu „urbanistická koncepce“ podle stavebního zákona z roku 1976. Shodně s krajským soudem však také Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že územní plán sídelního útvaru Harrachov v první řadě stanoví obecný regulativ, podle něž předmětná plocha není určena k zastavění. Až teprve v druhé řadě obsahuje územní plán výjimku z tohoto obecného regulativu. Tato výjimka je však zcela legitimním výrazem samosprávy a jí projeveného zájmu mít na svém území budovu Správy KRNAP, která je v daném místě významnou veřejnou organizací. Z hlediska poslání a úkolů Správy KRNAP je také logické, že tato organizace v minulosti projevila zájem vystavět svou provozní budovu právě v místě, kde k tomu jiné osoby nejsou oprávněny. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se s totožnou námitkou již dostatečně vypořádal v kasační stížnosti napadeném rozsudku. Na tomto místě je také vhodné připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006 - 74, publikovaný pod č. 968/2006 Sb. NSS (dostupný na: www.nssoud.cz), který uvádí, že „*stanovit funkční využití území ... je činností, do které správní soudy mohou pouze minimálně zasahovat. Soudu rozhodně nepřislouží přezkoumávat, zda bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití*“. Nejvyšší správní soud nemá důvod odchýlit se od těchto závěrů ani v souvislostech nyní posuzované věci.

Krajský soud učinil závěr, se kterým se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, že správní orgány nemohly ve smyslu § 37 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 vyhovět návrhu stěžovatelky na vydání územního rozhodnutí, protože její záměr nebyl v souladu s územním plánem. Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani skutečnost, že zákonem č. 350/2012 Sb. došlo k novelizaci stavebního zákona, a to již z toho důvodu, že k této novelizaci došlo s účinností až od 1. 1. 2013, přičemž soudy podle § 75 s. ř. s. přezkoumávají rozhodnutí správních orgánů podle právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Stěžovatelka dále uvedla, že krajský soud nepřihlédl ke skutečnosti, že Město Harrachov vydalo již dříve k záměru stěžovatelky kladné stanovisko, stavební úřad Městského úřadu v Harrachově k němu vydal kladnou územně plánovací informaci a dvakrát také stěžovatelce vyhověl v řízení o vydání územního rozhodnutí. Krajský soud dle stěžovatelky nezohlednil, že Správa KRNAP projevila prodejem předmětného pozemku nezájem o realizaci vlastní stavby a konečně také nepřihlédl k odbornému stanovisku České komory architektů a Městského úřadu v Tanvaldu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se explicitně zabýval odborným stanoviskem České komory architektů, přičemž také odůvodnil, proč se s ním neztotožňuje. Stěžovatelkou uváděná odborná stanoviska nejsou právně závazná a působí tedy výlučně silou

pokračování

své právní argumentace. Krajský soud se s touto argumentací dostatečně vypořádal i v případě stanoviska Městského úřadu v Tanvaldu, když odmítl námitku nezákonnosti čl. 3 obecně závazné vyhlášky města Harrachov. Podle Nejvyššího správního soudu z odůvodnění rozsudku krajského soudu jasně vyplývá, že na základě jím vyjádřených argumentů jsou i zbylé namítané skutečnosti zcela irelevantní.

Stěžovatelka v kasační stížnosti také uvedla, že v důsledku rozsudku krajského soudu došlo k nezákonnému omezení jejího vlastnického práva. Nejvyšší správní soud v této věci konstatuje, že vlastnické právo podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod není neomezené. Ústavní soud např. v nálezu ze dne 6. 1. 2010, sp. zn. II. ÚS 2691/09, konstatoval: „*Vlastnické právo je stejně jako jiná základní práva zásadně omezitelné, a to v případě kolize s jiným základním právem nebo v případě nezbytného prosazení ústavně aprobovaného veřejného zájmu.*“ Ve smyslu výše uvedených argumentů bylo do vlastnického práva stěžovatelky zasaženo zcela legitimním a legálním způsobem, když orgány veřejné moci neumožnily realizaci záměru stavby, který je v rozporu s územním plánem. Na dodržování územního plánu totiž nepochybně existuje výrazný veřejný zájem. Stěžovatelka územní plán znala, případně měla možnost se s ním seznámit v době, kdy předmětný pozemek kupovala. Samo vlastnictví pozemku nestačí k realizaci výstavby. Nejvyšší správní soud se k této věci vyjádřil např. v rozsudku ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011 - 17, (dostupným na: www.nssoud.cz), ve kterém uvedl: „*navrhovatelka nemá právní nárok na stanovení takových podmínek rozvoje plochy zahrnující pozemky v jejím vlastnictví, které by plně vyhovovaly jejím soukromoprávním zájmům*“.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem nelze dát kasačním námitkám stěžovatelky za pravdu. Právní závěry správních orgánů i krajského soudu mají oporu ve skutkových zjištěních, která jsou uvedena ve spisovém materiálu. Krajský soud také neporušil žádné stěžovatelkou namítané ustanovení Listiny základních práv a svobod či zákona.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovaný v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nepožadoval. Osoby zúčastněné na řízení nemají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim Nejvyšší správní soud v tomto řízení neuložil žádnou povinnost a tyto osoby ani nepožadovaly přiznání náhrady nákladů řízení z důvodů hodných zvláštního zřetele.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2014

JUDr. Jirí Palla
předseda senátu